

**21/01/24
–18 h**

**Viu l'Orquestra
des de dins**

Simfonia de Simfonies

Fitxa artística

Orquestra de Cambra de Granollers
Corrado Bolsi, direcció

Violí I: Corrado Bolsi, Cristian Benito, Enric Riera, Laia Besalduch, Isabel Archs, Raquel García, Jordi Montoliu, Claudio Andres Ordoñez*, Dai Mar López*, Javier Pastor*, Pau Barba**, Aina Milego**, Iker Ortega**, Ivet Romero**

Violí II: Antònia Escalas, Chus Castro, Eduard Herrero, Aleksandra Ivanovski, Natalia Brzewska, Francesc Puche, Maya Sevilla*, Rebeca Masalles*, Sebastià Artigas**, Marcel Calzada**, Ada Piris**

Viola: Maria Juan, Marta Sedó, Irene Argüello, Luis Rodriguez, Montse Vallvé, Mina Popovic *, Ainara Quijada*, Ruth Fontanet**

Violoncel: Anna Costa, Joan-Antoni Pich, Marçal Ayats, Tais Costa, Aina Pérez*, Andreu Casadevall**, Berta Romero**

Contrabaix: Mònica Serra, Abigail Herrero, Maria Llastarri, Bruna Costa**

Flautes: Isabel Souto, Marta Torres

Oboès: Oscar Diago, Laura Díaz

Clarinet: Teresa Noguerón, Eduardo Javier Ysla

Fagots: Antonio Abad, Elena Lopez

Trompes: Sergi Chofré, Ricard Felip

Trompetes: Pep Lluís, López, Gonzalo Álvarez

Percussió: Marc Clos

*Alumnes del Conservatori Superior del Liceu

**Alumnes del Conservatori Professional Josep Maria Ruera de Granollers (2n moviment de la *Simfonia núm. 7* de L. V. Beethoven)

Programa

L. V. BEETHOVEN: Obertura *Coriolano*

F. MENDELSSOHN: Quart moviment de la Simfonia núm.4

L. V. BEETHOVEN: Primer moviment de la Simfonia núm.5

F. MENDELSSOHN: Obertura *Les Hebrides*

W. A. MOZART: Primer moviment de la Simfonia núm. 40

L. V. BEETHOVEN: Segon moviment de la Simfonia núm. 7

J. BRAHMS: Tercer moviment de la Simfonia núm. 3

L. V. BEETHOVEN: Quart moviment de la Simfonia núm. 7

Durada: **90 minuts**

Orquestra de Cambra de Granollers
Teatre Auditori de Granollers

Descobreix tot el que fem al voltant de la música clàssica!

Les simfonies de tots, els grans hits clàssics

El terme «música clàssica», sovint s'utilitza com a sinònim de «música culta», en contraposició a un altre concepte, el de «música popular». Ara bé, hi ha obres d'aquesta tradició «acadèmica» que han arrelat tan profundament en la societat que són reconeixibles per una gran part de la població. És el cas, sens dubte, del primer moviment de la cinquena de **Beethoven** que inaugura el concert d'avui: el motiu curt-curt-curt-llarg de l'inici s'ha fet servir tantíssimes vegades en contextos tan diferents que travessa qualsevol mena d'etiqueta. Potser és per aquest principi acèfal, potser per aquesta repetició incansable; pel motiu que sigui, són quatre notes escrites a principi del s. XIX impertorbablement actuals.

Igualment conegut és el tema de l'inici de la «gran» simfonia en sol menor del geni de Salzburg: l'haureu sentit al cinema, a la televisió, i fins i tot als sons de trucada d'alguns telèfons mòbils. L'èxit de l'obra, però, no ve d'ara. Des del moment de la seva estrena, la crítica diferia en les interpretacions emocionals de la partitura: alguns hi veien passió, violència i dolor; d'altres, lluminositat i gràcia. Potser per aquesta complexitat afectiva, potser perquè el motiu del principi és francament encomanadís, la Simfonia núm. 40 de **Mozart** és un altre dels grans *hits* clàssics.

Poc abans del 1830, un joveníssim Felix **Mendelssohn**, motivat pel seu pare, havia emprès una sèrie de viatges per donar a conèixer el seu talent en terres estrangeres. Una de les parades va ser Escòcia, paisatge que va inspirar-li l'obertura «Les Hèbrides»; una altra va ser Itàlia, que va inspirar-li la seva quarta simfonia. La primera, també coneguda com *La gruta de Fingal*, consta de dos temes principals; un evoca la cova en la qual la va escriure, l'altre el moviment de les ones del mar. La *Italiana*, per contra, reflecteix un caràcter totalment diferent: és brillant, lleugera i plena de bon humor. N'escoltarem l'últim moviment, un *saltarello* impetuós.

Tornarem a Beethoven, concretament a la simfonia que ell considerava la seva obra més excepcional; la més rica melòdicament i la més plaent i comprensible. La Setena. N'escoltarem, primer, el segon moviment – una marxa funerària, l'*Allegretto*; també protagonitzada per un ostinato, va tenir un èxit inqüestionable des de la seva estrena. De fet, el van repetir com a bis a petició del públic– i el quart –un *Allegro con brio* inspirat, justament, en les quatre primeres notes de la cinquena; aquí, però, el motiu és l'invers; llarg-curt-curt-curt.

Finalment, acabarem amb dues obres d'un gran dramatisme; d'una banda, el tercer moviment de la tercera de **Brahms** –popularitzat en aparèixer a la pel·lícula *No em diguis adeu* d'Anatole Lidvak, al documental de la BBC *The Century of the Self* d'Adam Curtis, i per ser melodia de la cançó *Baby alone in Babylone*– i, de l'altra, l'obertura «Coriolà» del de Bonn. Aquesta última va ser inspirada en la història d'un general romà que, maltractat pels seus i forçosament exiliat, es va fer amb l'enemic; el seu antic exèrcit li envià la família per dissuadir-lo d'atacar i ell, contrariat, es va acabar suïcidant. Brutalitat i tendresa, històries de pel·lícula; on queda la frontera entre allò acadèmic i allò popular?

Alba Nogueras, periodista cultural

Temporada 2023–2024

 @TAGranollers
 @teatreauditori
 @teatreauditoridegranollers

Organització i promoció:

Amb el suport de:

